ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Θὰ παρηγοριόταν γρήγορα ἡ Ἰωάννα καὶ θὰ δεχόταν νὰ ἑνωθῆ μὲ τὸν βαρῶνο.

Ἡ σκέψεις τῆς Ἰωάννας ἦσαν πιὸ μελαγχολικές. Σκέπτοταν πόσο τραγικά, πόσο θλιβερὰ τελείωσε τὸ πρῶτο ἀγνό τῆς ζωῆς της εἰδύλλιο. Καὶ τώρα κειά ;...Ἡ ζωή δὲν εἶχε γι' αὐτήν κανένα θέλγητρο, θὰ προτιμοῦσε νὰ πέθαινε !...Τον κ. Μωρσκὰν ποὺ τόσο ἀπασχολοῦσε τὴν μητέρα της, ἡ Ἰωάννα οὔ ε τὸν σκεφτόταν καθόλου. Ἦταν θλιμμένη, μελαγχολική, ἀπελπισμένη...

Μὰ περνοῦν τόσο γρήγορα ἡ θλίψεις σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία !

Ἡ μαρκησία τὸ ἤξερε καλὰ αὐτό. Ἡ Ἰωάννα ἦταν νέα ἀκόμα καὶ νόμιζε πὼς οἱ πόνοι τῆς καρδιᾶς κρατοῦν γιὰ πάντα...

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ὅταν ἔφτασαν στὸ σπίτι τοὺς εἶχαν ἑτοιμάσει κι' ὅλας τὸ τσαΐ. Ἡ μαρκησία εἶπε στὴν Ἰωάννα νὰ καθήση μαζύ της στό τραπέζι, μὰ ἡ Ἰωάννα δὲν εἶχε διάθεση γιὰ τίποτε. Ἔννοιωθε τρομακτική ἐξάντλησι, σὰν νἄχε πεζοπορήση ἐπὶ ὧρες. Γι' αὐτὸ παρακάλεσε τὴ μητέρα της νὰ τὴν ἀφήση ν' ἀνοπαυθῆ λίγο. Ἡ μαρκησία δὲν ἔφερε καμμία ἀντίρρησι. Λίγων ὡρῶν ἀνάπαυσις θἄνανε μεγάλο καλὸ στὴν κόρη της.

— Ἔχεις δίκηο, τῆς εἶπε. Πήγαινε στὴν κάμαρά σου, παιδί μου, καὶ πλάγιασε λίγο. Αὐτὸ θὰ σὲ ἀνακουφίση πολύ. Ἔλα ὅμως νὰ σὲ φιλήσω πρῶτα...

Ἡ Ἰωάννα ἔσκυψε κοντὰ στὴ μητέρα της, ἡ ὁποία τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν φίλησε τρυφερά.

— Πήγαινε, παιδί μου, τῆς εἶπε κατόπιν. Ἀρκετὰ ὑπέφερες σήμερα ..

Μόλις ἡ Ἰωάννα μπῆκε στὴν κάμαρά της πέταξε τὸ καπέλλο της σ' ἕνα κάθισμα, τράβηξε τὸν σύρτη γιὰ νὰ μὴν τὴν ἐνοχλήσουν καὶ ξαπλώθηκε στὸ κρεββάτι της.. Ἔμεινε ἔτσι πλαγιασμένη. μὲ κλειστὰ τα μάτια, ἀρκετὴ ὥρα ὡς ποὺ νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴν κούραση. Ὕστερα ἀνασηκώθηκε κ' ἔβγαλε ἀπὸ τὸν κόρφο της τὸ γράμμα ποὺ τῆς εἶχε δώσει ἡ θεία Μαγκέ. Δὲν εἶχε βρῆ εὐκαιρία νὰ τὸ διαβάση τὸ μεσημέρι. Καὶ τώρα ἤταν ἀνυπόμονη νὰ τὸ ἀνοίξη, νὰ δῆ τί τῆς ἔγραφε τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς του, ὁ ἀγαπημένος της.

Φίλησε τὸν φάκελλο καὶ τὸν ἔσχισε στὴν ἄκρη. Ἡ συγκίνησίς της ἦταν μεγάλη...

Ἄνοιξε τέλος τὴν ἐπιστολή, μ' ὅλη τὴν τρεμούλα τῶν χεριῶν της. Μόλις ἀντίκρυσε τὸ γραψιμο τοῦ Ζώρζ τὰ μάτια της γέμισαν δάκρυα.

— Φτωχή, βασανισμένη μου ἀγάπη ! ψιθύρισε...

Σφόγγισε κατόπιν τὰ μάτια της καὶ προσπάθησε νὰ διαβάση. Ὁ γραφικὸς χαρακτῆρας ἦταν τρεμουλιαστός, κ' ἔδειχνε μὲ πόση ἀγωνία γράφτηκε τὸ γράμμα αὐτό, πόσο ἀξαντλημένος ἦταν ὁ Ζώρζ ὅταν τὸ ἔγραψε.

Ἕνας βαθὺς σπαραγμὸς βγῆκε ἀπὸ τὸ στῆθος τῆς Ἰωάννας, ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ διαβάζη, σταματῶντας κάθε τόσο γιὰ νὰ σφογγίση τὰ δάκρυα ποὺ βούρκωναν στὰ μάτια της ἢ γιὰ νὰ συγκρατήση τὰ δυνατά της ἀναφυλητά.

Καὶ νὰ τί τῆς ἔγραφε ὁ ἄτυχος νέος; τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς του :

«*Ἀγάπη μου !...*

»Γλυκειά μου Ἰωάννα, στερνὴ παρηγοριὰ τῆς βασανισμένης μου ζωῆς, ἀγάπη μου, ἀγάπη μου .. π ε θ α ί ν ω !...

»Ὁ Θεὸς ξέρει μὲ πόση ἀγωνία συγκρατιέμαι γιὰ νὰ σοῦ γράψω τὸ τελευταῖο αὐτὸ γράμμα. Μὲ καίει ὁ πυρετός, γλυκειά μου παρηγοριά, φῶς καὶ ἁρμονία τῆς στερεμένης μου ζωῆς, Ἰωάννα μου, καλέ μου ἄγγελε Λιποθυμίες συχνὲς μέ κάνουν νὰ σταματῶ, ν' ἀναπαύουμαι λίγο καὶ νὰ ξαναρχίζω. Τό χέρι μου τρέμει, μόλις μπορῶ νὰ ἀραδιάζω τὰ λίγα αὐτὰ λόγια πάνω στὸ χαρτί... Νομίζω, ἔτσι ποὺ ἐξαντλοῦμαι διαρκῶς, πὼς σοῦ γράφω μὲ τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς μου, μὲ τὶς τελευταῖες σταλαγματιὲς τοῦ αἵματός μου !..

»Σφίγγω τὰ δόντια μου, σὲ σκέπτουμαι καὶ κάνω κουράγιο, γιὰ νὰ προφτάσω νὰ τελειώσω, γιὰ νὰ μὴ σβύση ἡ στερνή μου πνοή, πρὶν ξεχύσω ἐδῶ τὸν πόνο τῆς μαύρης μου καρδιᾶς... Παρακαλάω τὸ Θεὸ νὰ μοῦ δώση λιγη δύνομι ἀκόμη γιὰ νὰ συνεχίσω. Τὸν ἱκετεύω μὲ λόγια θερμά :—«Θεέ μου !... Κύριε !... Λυπήσου με. .Κύτταξε τὴν ἀγωνία μου, χάρισέ μου λίγες στιγμὲς ζωῆς ἀκόμα, δῶσε μου τὸν καιρό, Θεέ μου, νὰ τῆς γράψω τὸ τελευταῖο μου γράμμα κ' ὕστερα στεῖλε μου τὸ θάνατο νὰ μὲ λυτρώση. Θεέ μου !...

»Ἐσὺ μονάχα, Κύριε, ξέρεις πόσο τὴν ἀγαπῶ, γιατὶ βλέπεις βαθειὰ στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων... Ἐσὺ ξέρεις πόσο ἀγνὴ καὶ ἀμόλυντη ὑπῆρξε ἡ ἀγάπη μας... Δῶσε μου, Θεέ μου, τὴ δύναμι νὰ τῆς γράψω τὸ τελευταῖο χαῖρε κ' ἔπειτα θὰ κλείσω τὰ μάτια μου καὶ θὰ σβύσω ὅπως σβύνει μιὰ μικρὴ φλόγα, γιατὶ καταλαβαίνω πὼς μονάχα ὀλίγων δευτερολέπτων ζωὴ μοῦ μένει .

»Ναί, Ἰωάννα, ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς τὸ χέρι ποὺ σοῦ γράφει τὰ θερμὰ κι' ἀπελπισμένα αὐτὰ λόγια θἄνε παγωμένο, ξυλιασμένο. Ἡ καρδιὰ ποὺ τόσο σ' ἀγάπησε καὶ τόσο λαχταροῦσε γιὰ σένα θὰ σταματήση κι' σὺτή, θὰ παγώση, θὰ πάψη νὰ χτυπάη...

»Πεθαίνω, γλυκειά μου ἀγάπη !... Δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ πειά, δὲν θὰ ξανακούσω τὴ μελωδική σου φωνή, δὲν θὰ ξανοδῶ τὸν ἥλιο ν' ἀνατέλη καὶ νὰ φωτίζη τὴν πλάση... Θὰ περάση ὁ χειμῶνας, ἀγάπη μου, θὰ ρθῆ ἡ ἄνοιξι, ὅλα θὰ γελοῦν γύρω, τὰ λουλούδια θὰ φουντάνουν καὶ θὰ εὐωδιάζουν στὸ δάσος, τὰ πουλιὰ θὰ κελαδοῦν...Κ' ἐγὼ - ὦ, Θεέ μου !—θὰ κειμοῦμαι τὸν αἰώνιο ὕπνο τοῦ θανάτου, κάτω ἀπο τή γῆ !..»

»Μὰ μὴ λυπηθῆς, πολυαγαπημένη μου, μὴ λυπηθῆς, σὲ παρακαλῶ... Ἔτσι ἦταν γραφτό μου. Δὲν ἦταν γιὰ μένα ἡ ζωή, οὔτε ἡ ἀγάπη, οὔτε ἡ χαρὲς αὐτοῦ τοῦ κόσμου...Τί ζητάω ἐγώ, ἕνας ἄρρωστος, ἕνα ἐρείπιο, στὸν κόσμο αὐτό ; Τί δικαιώματα ἔχω πάνω στὴ καρδιά σου ; Ναί, Ἰωάννα, κι' αὐτὸ ποὺ γινε ὡς τώρα ἦταν μεγάλη καλωσύνη ἐκ μέρους σου. Μ' ἀγάπησες μ' ὅλη σου τὴν καρδιά, χωρὶς νὰ τὸ ἀξίζω. Ἀγάπησες ἕναν ἐτοιμοθάνατο !..Γιατὶ νὰ γίνουμε πλέον ἐμπόδιο στὴν εὐτυχία σου ; Σὺ εἶσαι γεμάτη ὑγεία, γεμάτη ἐμορφιά, καλή μου ἀγάπη, μικρή μου ἀγαπημένη.. Σὺ ἔχεις δικαιώματα στὴ ζωή. Πρέπει νὰ ζήσης, νὰ εὐτυχήσης Σοῦ το εὔχομαι αὐτὸ, ἀγαπημένη μου, μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. .

»Δησμόνησέ με Ἰωάννα... Ὅ,τι μοῦ χάρισες ὡς τώρα ἦταν πάρα πολύ. Σ' εὐγνωμονῶ γι' αὐτό, σοῦ φιλῶ γονατιστὸς τὰ χέρια... Αὐτὸ εἶνε ἄλλωστε ἡ πιὸ μεγάλη χάρη ποὺ ἔχω νὰ σοῦ ζητήσω. Νὰ μὲ ξεχάσης... Δὲν θέλω νὰ πονέσης γιὰ μένα.. Δὲν θέλω νὰ στερηθῆς ἐξ αἰτίας μου τὶς χαρὲς τοῦ κόσμου. Ἤμουν ἕνας φτωχός, ἕνας δυστυχισμένος ποὺ βρέθηκε μπρὸς στὸ δρόμο σου καὶ σὺ τοῦδωσες ὅ,τι μποροῦσες,τὸν ἐλέησες μὲ τόση καλωσύνη καὶ γενναιοψυχία !

»Τί ἄλλη εὐτυχία μποροῦσα νὰ ὀνειρευτῶ στὴ μαύρη μου μοναξιά ; Ἡ ἀγάπη σου ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη χαρὰ τῆς ζωῆς μου. Σ' εὐχαριστῶ...Σ' εὐχαριστῶ !... Μιὰ μόνη χάρη ἔχω νὰ σοῦ ζητήσω ἀκόμα, πολυαγαπημένη μου. Ἂν ἔρθης τὸ καλοκαῖρι στὸ μέρος αὐτό, θυμήσου γιὰ μιὰ στιγμή, γιὰ μιὰ στιγμούλα μόνο τὸν ἄτυχο Ζώρζ κ' ἔλα στὸν τάφο μου. Κάθησε πάνω στὴ χλόη ποὺ θἄχη φυτρώσει καὶ θἄχη στολίσει τὴ γῆ, σκύψε κοντὰ στὸ σταυρό μου καὶ ψιθύρισέ μου λίγα λόγια, μὲ τὰ ὁποῖα νὰ μὲ βεβαιώνης πὼς εἶσαι εὐτυχισμένη Ψιθύρισέ μου σιγά, πολὺ σιγά : —«Ζώρζ, ἄκουσα τὴ συμβουλή σου, δὲν πονῶ, δὲν ὑποφέρω πειά...» κ' ἐγὼ θὰ σ' ἀκούσω μέσα στὸ χῶμα, θὰ σ' ἀκούση ἡ ψυχή μου ποὺ θὰ φτερουγάη κοντά σου, στὸν ἀέρα καὶ θὰ νοιώσω μεγάλη ἀνακούφιση, ἀνέκφρασιν ἀγαλλίασι...

»Θὰ τὸ κάμης, ἀγάπη μου; Δὲν θὰ λυώση τὸ βασανισμένο μου κορμί, ἡ ψυχή μου δὲν θὰ βρῆ ἀνάπαυσι ἂν μοῦ ἀρνηθῆς τὴν τελευταία μου αὐτὴ ἐκεσία...

»Καὶ τώρα, Ἰωάννα, χαῖρε. .χαῖρε γιὰ πάντα !. Τὰ μάτια μου δὲν θὰ ξαναντικρύσουν τὰ δικά σου, αἰώνιο σκότος καὶ σιωπὴ θὰ μὲ σκεπάση ! Νοιώθω κι' ὅλας τὶς πρῶτες ἀνατριχίλες τοῦ θανάτου !... Ἰωάννα... Ἰωάννο, ἀγαπημένη μου, γλυκειά μου ἀγάπη, ἄγγελέ μου, χρυσόφι μου, χαῖρε !...»

Στὸ σημεῖο αὐτὸ δυνατὰ ἀναφυλητὰ ἀνάγκασαν τὴν Ἰωάννα νὰ σταματήση, τὰ μάτια της βούρκωσαν, ἡ φωνή της κόπηκε, ἡ ἐπιστολή τῆς ξεφυγε ἀπὸ τὰ χεριά...

Ρίχτηκε ἀπελπισμένη στὸ κρεββάτι της κι' ἄφησε τὸν πόνο της νὰ ξεσπάση .. Πόσο ἀκριβὰ πληρώνει, ἀλήθεια, τὴν πρώτη ἐρωτική χαρὰ τῆς ζωῆς της ! Γιατι νὰ μὴ πεθάνη κι' αὐτή ; Γιατι τῆς φέρνοταν τόσο σκληρὰ ἡ μοῖρα ;

Ἔκλαιγε ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα μὲ τὸ πρόσωπο κρυμμένο στὸ μαξιλάρι..

(Ἀπολουθεῖ)

Ἡ μαρκησία ἔμεινε ἐμβρόντητη !...